

KO PADCI OBVISIJO

VARJA HRVATIN / 22. 3. 2018 - 13.00 / TEATER V ETER

00:00:00

00:09:15

2018-03-22-teater-v-eter-ko-padci-obvisijo.mp3

Najbolj presenetljiv padec od vseh tristopetinšestdesetih padcev, ki nas spremljajo letno, je padec šopka pričakovanj, ki sodijo v paket obiska predstav **Vie Negative**. Z vsakim novim prizorom padanja pade še eno izmed naših gledalskih pričakovanj. V pričakovanju praviloma performativnega, kot reprezentativne značilnosti opusa omenjene skupine, nas v tokratnem projektu ustvarjalna ekipa vodi že skoraj po meji gledališkega in izrazito plesnega ter s tem zamaje obravnavo padanja v preplet različnih uprizoritvenih principov.

V predstavi *365 padcev* je moč predelati vprašanje padanja skozi konkretnost ali abstrakcijo, preko fizičnega ali metaforičnega. Dramaturgija predstave v svoji minimalistični skromnosti ustvarja preplet asociativne mreže vpeljevanja poljubnega, a hkrati natančno premišljenega. Vse od užitka v izpolnitvi zastavljenega padca do suspenza v pričakovanju neizvršenega padca.

Čeprav rekviziti neprestano padajo in čeprav igralcem neumorno in neizprosno drsi na mokrih tleh, padanje idejno ni izpostavljeno skozi konkreten stik padlega predmeta s tlemi in njegovega beleženja skozi odštevanje, temveč skozi padec pričakovanja prek dramaturgije vsakega prizora. Vsak prizor, zgrajen kot poantirana anekdota, bolj kot padec sam problematizira odnos do padca skozi kontrastiranje klišejskega pričakovanja in presenetljivega preobrata. Iščejo se lepota in humor v tragičnem padcu ter šok in preobrat v banalnem padcu. In v resnici se kljub vsem tem neskončnim padcem padec kot neko zaključeno dejanje, diktirano tako s strani odštevanja, beleženega s projekcijo na zavesah, kot predvidene končnosti, ki jo padec zahteva, zdi minornega pomena napram borbi (ali vdanosti) v padanju samem.

Čeprav je prezenco izurjenih in precizno vzdržljivih performerjev, nabitih z energijo, zelo težko zasenčiti, se v igralski kolektiv kot nekakšen "deus ex machina" priključujejo padajoče zavesa, ki onkraj svoje funkcije odpiranja in zastiranja pogledov ter beleženja padcev koreografirano diktirajo ritem, vizuro in na nek način skrbijo za mehansko montažo zoomiranih kadrov na licu mesta. Tudi glasba in luč, ki nosita prezentno vlogo v predstavi, delujeta že skoraj kot stranska igralca in v kolektivu z zavesami tvorita nadzorujoči mehanizem, ki s svojo spremljavo in vskoki na nek način vodi ali komentira in reflektira padanje samo.

Performerji se brez besed in zgolj skozi primarno uporabo svoje osebne performativne telesnosti in znakovnosti vpletajo v situacije. Vse od skupinske borbe z iskanjem ravnotežja na (pre)visokem, skoraj neskončnem kupu dokumentirane zgodovine in znanja do individualnih trkov znotraj posameznika in njegove borbe z okolico vstopamo v konkretne padce performerjev. Od karikiranih stereotipov, ki jih pretežno zastopa **Nataša Živković**, preko skoraj naivno otroške situacijske komike **Vita Weisa**, subtilne discipliniranosti in minimalizma **Kristine Aleksove**, samozavestne vztrajnosti in presenetljive telesne vzdržljivosti **Anite Wach**, skozi plesno borbenost **Loupa Abramovicija** in komične gledališkosti **Grege Zorca** smo vpeljani v svet spolzkih tal, kjer neuspeh ne sodi v polje posmeha, temveč spodbude. Kjer so človeške napake in napake človeštva izmuzljive in minljive, tako kot vsak od tristopetinšestdesetih dni v letu.

Predstava razpira intimno in kolektivno padanje, namiguje na padce tako zgodovinskega, družbenega in političnega kot individualno zasebnega polja. Ampak v resnici nas kljub padanju diktatorjev in totalitarizmov, padanju znanja in znanosti, kljub padanju moral in vrednot, padanju nas in njih, predstava preko kolažiranja vseh humornih, banalnih, drznih in pretresljivih padcev, nas proti koncu pripelje do vprašanja tistega trenutka pred padcem. Kaj se zgodi v tistem vmesnem polju, ko obvisimo? Ko ne stojimo več na trdnih tleh, niti ne ležimo zravnani s podom. Kaj se zgodi ko razgaljeni obvisimo? Ko smo živi mrtveci - niti ne padamo niti ne stojimo, temveč obstanemo v vicah. Kaj se zgodi, ko nimamo več kontrole nad našimi (ne)padci, ko pride nekdo, recimo **Grego Zorc** v vlogi vsemogočnega Boga ali vsemogočnega režiserja, ki prevzame dirigentsko palico nad padci in si padce podredi v lastno simfonijo? Takrat padci niso več vprašanje osebnega, temveč skupnega. Padec se razvrednoti na individualni ravni in vstopi v polje kolektivnega.

Padanje se zaplete v zanko, postane upanje, naša uteha in vera za življenje. Padanje nosi končnost in nosi refleksijo, ki nas presoja, determinira in definira – uspeh ali neuspeh. Bolj grozljiv od bolečine in posledic padca pa je že omenjeni vmesni prostor med padcem in stabilnostjo. Je obviseli suspenz, ki se ga ne moremo oprijeti, tu smo razoroženi, saj se iz padca zmeraj lahko poberemo in iz stabilnosti zmeraj lahko znova pademo, ko obvisimo, pa ni več ničesar drugega kot razgaljena človeškost brez opredelitev in nalepk. Tu smo popolnoma sami, goli, razbremenjeni.

Predstava, ki govori brez besed, katere jezik so le podobe, situacije in simboli, kriči glasno v svoji subtilni prozornosti, kjer vsak prizor zaključí s preigravanjem ali izpostavljanjem dotične teze padanja. Vsak prizor je predstava zase, svoja celota, svoj univerzum, svoj padec, svoja črtica, svoj stavek, ki mu na koncu sledi pika. In čeprav se morda pika na koncu celotne predstave zdi preveč konkretna in direktna z raztrganimi in padlimi verzi iz Svetega pisma, so igralci v kostumski opravi "privat" oblačil na rampi v resnici tista pika, ki se prelevi v tri pikice. Te tri pikice, ki nas od padanja na odru peljejo na pot padanja v realnosti. Zdaj gremo padat dalje, še naslednjih 365 dni naslednjega leta.